

З ЮРИДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

Справа № 1305/2-129/10

Провадження № 22-ц/1390/5755/12
Категорія справи: 32

Головуючий у 1-й інстанції:
Українець П.Ф.
Доповідач в 2-й інстанції:
Цяцяк Р.П.

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

27 серпня 2012 р. колегія суддів судової палати в цивільних справах апеляційного суду Львівської області в складі:

головуючого – судді Цяцяка Р.П.,
суддів Гірник Т.А. і Шеремети Н.О.,
при секретарі Служалі А.Ю.,

за участю позивачки ОСОБА_3 та її представника ОСОБА_4, представника Городоцької центральної районної лікарні Михайляк М.Й., розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Львові цивільну справу за апеляційною скаргою ОСОБА_3 на рішення Городоцького районного суду Львівської області від 16 листопада 2010 р. у справі за позовом ОСОБА_3 до Городоцької центральної районної лікарні Львівської обласної, третя особа – ОСОБА_6, про відшкодування матеріальної та моральної шкоди,

В С Т А Н О В И Л А:

У липні 2009 р. ОСОБА_3 звернулася до суду з вказаним позовом та, з урахуванням доповнень до позовних вимог, просила стягнути з відповідача на її користь 15 172 грн 10 коп. на відшкодування матеріальної шкоди та 116 000 грн на відшкодування моральної (немайнової) шкоди, заподіяної внаслідок неналежного надання медичної допомоги працівником відповідача.

Рішенням Городоцького районного суду Львівської області від 16 листопада 2010 р. вимоги позивача задоволено частково і стягнуто з відповідача на користь ОСОБА_3 303 грн 16 коп. матеріальної та 30 000 грн моральної (немайнової) шкоди, а всього 30 303 грн 16 коп., у задоволенні решти позовних вимог відмовлено. Вирішено питання судових витрат.

Рішення суду оскаржила ОСОБА_3, яка просить його змінити, ухваливши нове, яким повністю задовольнити її позовні вимоги про стягнення з відповідача на її користь 15 172 грн 10 коп. на відшкодування матеріальної та 116 000 грн на відшкодування моральної шкоди. Обґрунтовуючи свої вимоги, апелянт посилається на те, що рішення в частині незадоволення її вимог у повному обсязі є незаконним і необґрунтованим, ухваленим з порушенням норм матеріального права.

Посилається на те, що в судовому засіданні було доведено вину третьої особи у цивільному правопорушенні, а відтак вважає, що відповідач як роботодавець повинен відшкодувати шкоду, заподіяну його працівником.

Вважає, що суд, визначаючи розмір моральної шкоди, не керувався ні принципами, на яких ґрунтується таке відшкодування, ні практикою Європейського суду з прав людини, ні інтересами позивачки як матері.

Посилання суду на фінансовий стан відповідача та факт народження нею (апелянтом) в подальшому доньки вважає некоректним і таким, що не може слугувати підставою для зменшення розміру відшкодування моральної шкоди.

Вважає, що суд безпідставно не врахував висновку фахівця про результати психологічного обстеження позивачки, яким визначено розрахунок матеріального еквівалента моральної шкоди, заподіяної позивачці, в сумі 116 000 грн.

Заслухавши суддю-доповідача, пояснення апелянта та її представника на підтримання доводів апеляційної скарги та заперечення цих доводів зі сторони представника відповідача (при цьому згадані учасники процесу пояснили, що на час розгляду цієї справи судом апеляційної інстанції відповідач уже відшкодував позивачці моральну шкоду у розмірі 80 000 грн), перевіривши матеріали справи, законність та обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених у суді першої інстанції, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Згідно з вимогами п. «і» ч. 1 ст. 6 Основ законодавства про охорону здоров'я від 19.11.92 року № 2801-ХІІ, кожний громадянин має право на охорону здоров'я, що передбачає відшкодування заподіяної здоров'ю шкоди.

Відповідно до ст. 80 Основ законодавства про охорону здоров'я, особи, винні в порушенні законодавства про охорону здоров'я, несуть цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно із законодавством.

Статтею 34 цих Основ передбачено, що обов'язками лікуючого лікаря є своєчасне і кваліфіковане обстеження і лікування пацієнта.

Статтею 1166 ЦК визначено загальні підстави відповідальності за заподіяну майнову шкоду. Майнова шкода, заподіяна неправомірними рішеннями, діями чи бездіяльністю особистим немайновим правам фізичної або юридичної особи, відшкодовується в повному обсязі особою, яка її заподіяла.

Відповідно до положень ст. 1166 ЦК, єдиною підставою для цивільно-правової відповідальності за завдання шкоди є правопорушення, що

включає такі складові: шкоду; протиправне діяння особи, яка її завдала; причинний зв'язок між ними, а також вину заподіювача шкоди.

Статтею 1172 ЦК встановлено, що юридична або фізична особа відшкодовує шкоду, заподіяну їхнім працівником під час виконання ним своїх трудових (службових) обов'язків.

Встановлено, що 20 липня 2007 р. під час прийняття пологів у породіллі ОСОБА_3 в Городоцькій центральній районній лікарні (далі ЦРЛ) наступила внутрішньоутробна асфіксія плода – смерть, що спричинило тяжкі наслідки.

Матеріалами кримінальної справи встановлено, що смерть плода наступила внаслідок того, що ОСОБА_6, який працював завідувачем акушерсько-гінекологічного відділення Городоцької ЦРЛ, при прийнятті пологів у позивачки неналежно виконував свої професійні обов'язки через несумлінне ставлення до них.

Постановою Городоцького районного суду Львівської області від 16 червня 2009 р. ОСОБА_6 визнано винним у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 140 КК України (невиконання чи неналежне виконання медичним або фармацевтичним працівником своїх професійних обов'язків внаслідок недбалого чи несумлінного до них ставлення, якщо це спричинило тяжкі наслідки для хворого), однак від кримінальної відповідальності звільнено в порядку та на умовах, передбачених п. «г» і «д» ст. 1, 6 Закону України «Про амністію» від 12 грудня 2008 р., а кримінальну справу провадженням закрито.

Оскільки амністія не звільняє від відповідальності та від обов'язку відшкодувати заподіяні злочином збитки, спричинені винними особами (ст. 86 КК та ст.14 Закону України «Про амністію»), а звільняє лише від покарання, організація повинна нести відповідальність за дії свого працівника під час виконання своїх трудових обов'язків.

Оскаржуваним рішенням встановлена вина працівника відповідача.

Визначаючи розмір матеріальної шкоди, що підлягає стягненню з відповідача на користь позивачки, районний суд правильно виходив з належних і допустимих доказів на підтвердження заподіяної шкоди – обсягу витрат позивачки на придбання необхідних медикаментів, а відтак, правильно врахував фіскальні чеки, що підтверджують витрати за наслідками травматичних пологів, на суму 303 грн 16 коп.

Стосовно визначення розміру відшкодування моральної шкоди колегія суддів дійшла висновку про збільшення такого розміру, виходячи з наступного.

Згідно з положеннями ч. 2 ст. 23 ЦК, моральна шкода полягає:

у фізичному болю та стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку з каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я;

у душевних стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку з протиправною поведінкою щодо неї самої, членів її сім'ї чи близьких родичів;

у душевних стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку із знищенням чи пошкодженням її майна;

у приниженні честі та гідності фізичної особи, а також ділової репутації фізичної чи юридичної особи.

Відповідно до роз'яснень, що містяться в п. 9 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 4 від 31 березня 1995 р. «Про судову

практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» (з урахуванням змін та доповнень, внесених Постановою пленуму Верховного Суду України від 25.05.2005 р. № 5), розмір відшкодування моральної (немайнової) шкоди суд визначає залежно від характеру та обсягу страждань (фізичних, душевних, психічних тощо), яких зазнав позивач, характеру немайнових втрат (їх тривалості, можливості відновлення тощо) та з урахуванням інших обставин. Зокрема, враховуються стан здоров'я потерпілого, тяжкість вимушених змін у його життєвих і виробничих стосунках, ступінь зниження престижу, ділової репутації, час і зусилля, необхідні для відновлення попереднього стану. При цьому суд має виходити із засад розумності, виваженості та справедливості.

На думку колегії суддів, місцевим судом при визначенні розміру грошового відшкодування моральної шкоди не було достатньою мірою враховано глибини моральних і душевних страждань позивачки як матері внаслідок втрати нею первістка-немовляти, тривалості цих страждань, характеру цих страждань і характеру правопорушення, допущеного працівником відповідача, а тому колегія суддів доходить висновку про необхідність збільшення розміру грошового відшкодування моральної шкоди до 80 000 грн. Колегія суддів вважає, що зазначений розмір відповідає вимогам розумності, виваженості та справедливості.

Посилання апелянта на висновок фахівця про результати психологічного обстеження позивачки, в якому визначено розрахунок матеріального еквівалента моральної шкоди у кратному співвідношенні з мінімальним розміром заробітної плати на загальну суму 116 000 грн як на підставу задоволення її вимог у повному обсязі, колегія суддів вважає помилковим, оскільки чинним законодавством для характеру цих спірних правовідносин межі відшкодування моральної шкоди не визначаються у кратному співвідношенні з мінімальним розміром заробітної плати.

За наведених обставин оскаржуване рішення підлягає відповідним змінам.

Керуючись ст. 303, 307 ч. 1 п. 3, 309 ч. 1 п.п. 1 і 3, 314 ч. 2, 316, 319 ЦПК України, колегія суддів

В И Р І Ш И Л А:

Апеляційну скаргу ОСОБА_3 частково задовольнити.

Рішення Городоцького районного суду Львівської області від 16 листопада 2010 р. змінити, збільшивши розмір грошового відшкодування моральної (немайнової) шкоди, що підлягає стягненню з Городоцької центральної районної лікарні Львівської області на користь ОСОБА_3, з 30 000 грн до 80 000 (вісімдесяти тисяч) грн.

У решті рішення Городоцького районного суду Львівської області від 16 листопада 2010 р. залишити без зміни.

Рішення апеляційного суду набирає законної сили з моменту його проголошення, але може бути оскарженим у касаційному порядку шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до суду касаційної інстанції протягом двадцяти днів з дня набрання рішенням законної сили.

Головуючий:

Судді:

Справа № 22-у-21670/2010

Суддя доповідач апеляційного суду:
Сінані О.М.

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 жовтня 2010 р. колегія суддів судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Автономної Республіки Крим у складі:

Головуючого – судді Сінані О.М.
суддів Даніла Н.М., Мясоєдової Т.М.
при секретарі Комаренко М.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Сімферополі цивільну справу за позовом ОСОБА_5 до Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1», третя особа ОСОБА_6 про захист честі, гідності та відшкодування моральної шкоди,

за апеляційними скаргами ОСОБА_6 на рішення та окремі ухвали Залізничного районного суду м. Сімферополя АР Крим від 21 травня 2010 року,

В С Т А Н О В И Л А:

У квітні 2010 р. ОСОБА_5 звернулася до суду з позовом до Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1», третя особа ОСОБА_6 про захист честі, гідності та відшкодування моральної шкоди, мотивуючи це тим, що лікар Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» ОСОБА_6 розповсюдив неправдиві відомості щодо захворювання нею психічною хворобою, чим принизив її честь і гідність та спричинив моральну шкоду.

Рішенням Залізничного районного суду м. Сімферополя АР Крим від 21 травня 2010 р. позов задоволено частково: визнано інформацію лікаря Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» ОСОБА_6, яка викладена у його письмовій відповіді від 22 вересня 2009 р. на запит начальника Центрального РВ СМУ ГУ МВС України в АР Крим «ОСОБА_7, ІНФОРМАЦІЯ_1, яка проживає за адресою: АДРЕСА_1, спостерігалась нами з травня 2006 р. з діагнозом: біполярний афективний розлад. ОСОБА_5 і її родичі (чоловік, мати) відмовились від запропонованого стаціонарного лікування та постановки на диспансерний облік. ОСОБА_5 отримувала амбулаторну терапію: з травня по серпень 2006 р. з приводу маніакальної фази біполярного розладу; з вересня по листопад 2006 р. з приводу депресивної фази біполярного розладу; липень-жовтень 2007 р. з приводу маніакальної фази біполярного розладу. Чергове загострення захворювання в ОСОБА_5 з весни 2008 р. маніакальна фаза. Оглядалась нами у вересні 2008 р. З хворобливих мотивів відмовилась від запропонованого лікування. В подальшому не зверталась. Захворювання має хронічний характер і в маніакальній фазі супроводжується низкою виражених поведінкових розладів, відсутністю критичного ставлення до захворювання», – недостовірною. Зобов'язано головного лікаря Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» офіційно спростувати недостовірну, неправдиву інформацію ОСОБА_6 шляхом офіційного звернення до судді Центрального районного суду м. Сімферополя Тимо-

шенко К.Г. зі спростуванням вказаної інформації, яка є в її провадженні. Зобов'язано головного лікаря Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» офіційно, в письмовій формі, подати на ім'я ОСОБА_5 вибачення за неправомірні дії свого співробітника. Стягнуто з Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» на користь ОСОБА_5 моральну шкоду, спричинену їй неправомірними діями посадовця, що виразилося в пониженні її честі, гідності та ділової репутації, у розмірі 500 грн, судові витрати 575 грн. У задоволенні решти позову відмовлено. Стягнуто з Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» на користь держави судовий збір 500 грн.

21 травня 2010 р. Залізничним районним судом м. Сімферополя АР Крим постановлено окрему ухвалу на адресу прокурора м. Сімферополя про проведення перевірки відносно ОСОБА_6 завідуючого відділенням № 7 Кримської республіканської установи «Клінічна психіатрична лікарня № 1» і притягнення його до кримінальної відповідальності за порушення ст. 40 «Лікарська таємниця» Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» № 2801-ХІІ від 19 листопада 1992 р., за складання і внесення до офіційного документа свідомо неправдивих відомостей про стан здоров'я ОСОБА_5 від імені Кримської республіканської установи «Клінічна психіатрична лікарня № 1» на запит Центрального РВ СМУ ГУ МВС України в АР Крим за ст. 366 КК України.

21 травня 2010 р. Залізничним районним судом м. Сімферополя АР Крим постановлено окрему ухвалу на адресу прокурора м. Сімферополя про реагування та усунення причин і умов порушення Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» № 2801-ХІІ від 19 листопада 1992 р. і Закону України «Про психіатричну допомогу» № 1489-111 від 22 лютого 2000 р. в Кримській республіканській установі «Клінічна психіатрична лікарня № 1» з боку посадових осіб цієї установи.

Не погодившись з зазначеними окремими ухвалами та рішенням суду, ОСОБА_6 надіслав до суду апеляційні скарги, в яких просить окремі ухвали та рішення суду скасувати та ухвалити по справі нове рішення про відмову у задоволенні позову в повному обсязі, посиляючись на порушення судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права, неповне з'ясування усіх обставин справи.

Заслухавши суддю-доповідача, вислухавши сторони, що з'явилися, дослідивши матеріали справи, обговоривши доводи апеляційних скарг, колегія суддів вважає за необхідне апеляційні скарги задовольнити частково з таких підстав.

Згідно зі ст. 10 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадянської безпеки, для охорони порядку або запобігання зло-

чинам, для охорони здоров'я або моралі, для захисту репутації або прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду і є необхідним у демократичному суспільстві.

Відповідно до ст. 34 Конституції України, кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей.

Статтями 28, 32 Конституції України гарантується кожному право на повагу до його гідності, на судовий захист права спростувати недостовірну інформацію про себе.

Згідно зі ст. 297 ЦК України, кожен має право на повагу до його гідності та честі. Гідність і честь фізичної особи є недоторканими. Фізична особа має право звернутися до суду з позовом про захист її гідності та честі.

Відповідно до 1 ст. 277 ЦК України, фізична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї та (або) членів її сім'ї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також на спростування цієї інформації.

Пунктом 15 постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 № 1 «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» передбачено, що при розгляді справ зазначеної категорії суди повинні враховувати, що юридичним складом правопорушення, наявність якого може слугувати підставою для задоволення позову, є сукупність таких обставин: а) поширення інформації, тобто доведення її до відома хоча б одній особі у будь-який спосіб; б) поширена інформація стосується певної фізичної чи юридичної особи, тобто позивача; в) поширення недостовірної інформації, тобто такої, яка не відповідає дійсності; г) поширення інформації, що порушує особисті немайнові права, тобто або завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно і своєчасно здійснювати своє особисте немайнове право.

Інформація в розумінні ст. 1 Закону України «Про інформацію» – це документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про інформацію», основними принципами інформаційних відносин є гарантованість права на інформацію; відкритість, доступність інформації та свобода її обміну; об'єктивність, вірогідність інформації; повнота і точність інформації; законність одержання, використання, поширення та зберігання інформації.

Судом встановлено, що ОСОБА_6, перебуваючи на посаді завідуючого відділенням № 7 КРУ «Клінічна психіатрична лікарня № 1», за власним підписом надав від імені КРУ «Клінічна психіатрична лікарня № 1» відповідь за № 2648 від 22 вересня 2009 р., на запит в. о. начальника

Сімферопольського міського управління ГУ МВС України в АР Крим полковника міліції Клевенко І.М. за № 40/2-12168 від 21 вересня 2009 р. (а. с. 8) такого змісту «ОСОБА_7, ІНФОРМАЦІЯ_1, яка проживає за адресою: АДРЕСА_1, спостерігалась нами з травня 2006 року з діагнозом: біполярний афективний розлад. ОСОБА_5 і її родичі (чоловік, мати) відмовились від запропонованого стаціонарного лікування та постановки на диспансерний облік. ОСОБА_5 отримувала амбулаторну терапію: з травня по серпень 2006 р. з приводу маніакальної фази біполярного розладу; з вересня по листопад 2006 р. з приводу депресивної фази біполярного розладу; липень-жовтень 2007 р. з приводу маніакальної фази біполярного розладу. Чергове загострення захворювання у ОСОБА_5 з весни 2008 р. – маніакальна фаза. Оглядалась нами у вересні 2008 р. З хворобливих мотивів відмовилась від запропонованого лікування. В подальшому не зверталась. Захворювання має хронічний характер і в маніакальній фазі супроводжується низкою виражених поведінкових розладів, відсутністю критичного ставлення до захворювання» (а. с. 9).

Зі статті 40 «Основ законодавства України про охорону здоров'я» випливає, що медичні працівники, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимні і сімейні обставини життя громадянина, не мають права розголошувати ці відомості, крім передбачених законодавчими актами випадків.

Статтею 6 Закону України «Про психіатричну допомогу» передбачено, що медичні працівники, які беруть участь у наданні психіатричної допомоги, та особи, яким у зв'язку з навчанням або виконанням професійних, службових, громадських чи інших обов'язків стало відомо про наявність у особи психічного розладу, інші факти звернення за психіатричною допомогою та лікування у психіатричному закладі чи перебування в психоневрологічних закладах для соціального захисту або спеціального навчання, а також інші відомості про стан психічного здоров'я особи, їх приватне життя, не можуть розголошувати ці відомості, крім випадків, передбачених частинами третьою, четвертою та п'ятою цієї статті. Зокрема пунктом 2 частини 4 зазначеної статті визначено, що передання відомостей про стан психічного здоров'я особи та надання їй психіатричної допомоги без згоди особи або без згоди її законного представника допускається для провадження дізнання, попереднього слідства або судового розгляду за письмовим запитом особи, яка проводить дізнання, слідчого, прокурора та суду.

ОСОБА_6, діючи як посадова особа, розповсюдив інформацію щодо хвороби ОСОБА_5 у відповіді на запит в. о. начальника Сімферопольського міського управління ГУ МВС України в АР Крим полковника міліції Клевенко І.М., при цьому у запиті зазначено, що інформація запрошена у зв'язку з виниклою необхідністю.

Оскільки запит не містить у собі відомостей про провадження дізнання, попереднього слідства, суд першої інстанції дійшов правильного висновку про те, що ОСОБА_6 порушено вимоги статті 40 «Основ законодавства України про охорону здоров'я» та статті 6 Закону України «Про психіатричну допомогу» та поширено інформацію щодо захворювання ОСОБА_5, дійсність якої відповідачем не підтверджена.

Водночас рішення в частині зобов'язання спростування недостовірної інформації шляхом звернення до судді Центрального районного суду м. Сімферополя АР Крим Тимошенко К.Г. суперечить вимогам ч.4 ст.277 ЦК України, тому в цій частині рішення суду слід скасувати і, враховуючи вимоги ч.1 ст.11 ЦПК України, у задоволенні позову відмовити.

Колегія суддів, з урахуванням допущених ОСОБА_6 порушень закону, вважає доцільною та такою, що відповідає вимогам ст.211 ЦПК України, окрему ухвалу на адресу прокурора м. Сімферополя про проведення перевірки відносно ОСОБА_6.

Колегія суддів вважає, що окрему ухвалу про проведення перевірки з боку порушення посадових осіб Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1», слід скасувати, оскільки судом встановлено, що ОСОБА_6 спостерігав ОСОБА_5 в приватному порядку, медичну документацію не оформляв, отриманий від в. о. начальника Сімферопольського міського управління ГУ МВС України в АР Крим запит і надіслана відповідь на запит були належним чином оформлені, а факт підписання відповіді не приватною особою, а завідуючим відділення № 7 КРУ «Клінічна психіатрична лікарня № 1» є особистою провиною ОСОБА_6.

Керуючись ст. 303, 304, 307, 308, 309, 312, 313, 314, 317, 319, 325 Цивільного процесуального кодексу України, колегія суддів судової палати у цивільних справах

В И Р І Ш И Л А:

Апеляційні скарги ОСОБА_6 задовольнити частково.

Рішення Залізничного районного суду м. Сімферополя АР Крим від 21 травня 2010 р. скасувати в частині зобов'язання головного лікаря Кримського республіканського закладу «Клінічна психіатрична лікарня № 1» офіційно спростувати недостовірну, неправдиву інформацію ОСОБА_6 шляхом офіційного звернення до судді Центрального районного суду м. Сімферополя АР Крим Тимошенко К.Г. зі спростуванням викладеної інформації, яка є в її провадженні.

У цій частині ухвалити нове рішення про відмову у задоволенні позову.

У решті рішення залишити без змін.

Окрему ухвалу Залізничного районного суду м. Сімферополя АР Крим від 21 травня 2010 р. на адресу прокурора м. Сімферополя АР Крим про проведення перевірки відносно ОСОБА_6 залишити без змін.

Окрему ухвалу Залізничного районного суду м. Сімферополя АР Крим від 21 травня 2010 р. на адресу прокурора м. Сімферополя АР Крим про реагування та усунення причин і умов порушення Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» № 2801-XII від 19 листопада 1992 р. і Закону України «Про психіатричну допомогу» № 1489-III від 22 лютого 2000 р. в Кримській республіканській установі «Клінічна психіатрична лікарня № 1» з боку посадових осіб цієї установи скасувати.

Рішення набирає законної сили з моменту проголошення і може бути оскаржене в касаційному порядку протягом двадцяти днів.

Судді:

Справа № 22ц 2094/09
Категорія 55

Суддя першої інстанції:
Маржина Т.В.
Суддя доповідач апеляційного
суду: Кутова Т.З.

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

30 вересня 2009 р. судова колегія судової палати в цивільних справах апеляційного суду Миколаївської області в складі:

головуючого: Галущенко О.І.,
суддів: Шолох З.Л., Кутової Т.З.,
при секретарі: Фірсовій Т.В.,
за участю: позивача ОСОБА_2,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Миколаєві апеляційну скаргу ОСОБА_2 на рішення Первомайського міськрайонного суду Миколаївської області від 5 червня 2009 р. по справі за позовом ОСОБА_2 до Дочірнього підприємства «Санаторій Україна» ЗАТ лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця» про стягнення матеріальної та моральної шкоди

В С Т А Н О В И Л А:

У січні 2009 р. ОСОБА_2 звернувся до суду з позовною заявою до Дочірнього підприємства «Санаторій Україна» ЗАТ лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця» про стягнення матеріальної та моральної шкоди.

Позивач зазначав, що він отримав безоплатну путівку в санаторій «Україна», де мав пройти курс санаторного лікування гіпертонічної хвороби в період з 24 листопада по 14 грудня 2008 р. включно. Однак прибувши до санаторію, позивач захворів грипом і гострим респіраторним захворюванням, через що не міг отримувати необхідне йому санаторне лікування.

Позивач вважає, що вказаними інфекційними хворобами він захворів від сусіда по кімнаті, який на час його заселення вже був хворий. Посилаючись на порушення адміністрацією санаторію санітарних норм при заселенні осіб, які прибули на лікування, що спричинило погіршення здоров'я позивача, останній просив стягнути з відповідача 5500 грн моральної шкоди.

У судовому засіданні позивач збільшив свої позовні вимоги та просив стягнути з санаторію з метою його подальшого лікування 5500 грн матеріальних збитків, що становить вартість путівки, та 1000 грн моральної шкоди.

Рішенням Первомайського міськрайонного суду Миколаївської області від 5 червня 2009 р. в задоволенні позову відмовлено.

В апеляційній скарзі позивач просить вказане рішення суду скасувати, а по справі ухвалити нове рішення, яким задовольнити його позовні вимоги. Посилаючись на те, що суд з'ясував обставини справи неповно,

а наданим доказам дав неправильну оцінку, а тому дійшов хибного висновку про відсутність підстав для задоволення позовних вимог.

Заслухавши доповідача, пояснення позивача, дослідивши письмові докази по справі, судова колегія дійшла висновку про необхідність часткового задоволення апеляційної скарги.

Районний суд, відмовляючи в задоволенні позову ОСОБА_2, виходив з того, що при проходженні санаторного лікування позивача в санаторії «Україна» дії адміністрації відповідача повною мірою відповідали вимогам чинного законодавства.

Між тим з таким висновком загалом погодитись не можна.

Як впливає з матеріалів справи, позивач ОСОБА_2 перебував на санаторному лікуванні в санаторії «Україна», який знаходиться в смт Ворзель Київської області, з 24 листопада до 12 грудня 2008 р. (а. с. 3-а, 5, 7).

Як впливає з доводів позивача і підтверджується поясненнями відповідача, в день прибуття в санаторій його було поселено в двомісну кімнату, де вже проживав і проходив санаторне лікування ОСОБА_3.

Після огляду лікарем позивачу було призначено необхідне санаторно-курортне лікування в повному обсязі. Як видно з санаторної книжки позивача, призначене санаторне лікування через три дні частково було відмінено (а. с. 7). В подальшому позивачу були призначені такі лікарські препарати, як «Макропен», «Амброксол», «Септифріль». Відповідно до листа Управління охорони здоров'я Миколаївської обласної державної адміністрації, такі призначення показані при захворюваннях гострим респіраторним захворюванням або грипом (а. с. 35). Отже, факт захворювання позивача на одну із вказаних хвороб слід вважати доведеним.

Позивач зазначав, що він захворів через те, що ОСОБА_3, до якого його поселили в двомісний номер, вже був хворий на інфекційне захворювання – грип або гостре респіраторне захворювання, про що свідчили явні симптоми (нежить, кашель). В зв'язку з цим, як пояснив позивач, ОСОБА_3 на вимогу позивача було переселено в іншу кімнату. Факт переселення підтверджується також поясненнями відповідача.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 60 ЦПК України, кожна із сторін зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підтвердження своїх вимог чи заперечень.

Судова колегія вважає, що позивач надав усі докази, які міг самостійно отримати, враховуючи обставини спору. Відповідач же, всупереч наведеній процесуальній нормі, заперечуючи факт хвороби ОСОБА_3 на грип чи гостре респіраторне захворювання і можливість зараження від нього позивача, а також зазначаючи, що ОСОБА_3 був переселений в іншу кімнату не через його хворобу, а через неспокійний сон позивача, належних доказів, які знаходяться в його розпорядженні, на підтвердження своїх доводів суду не надав.

Так, відмовляючи на запит апеляційного суду в наданні виписки з історії хвороби та копії листа медичних призначень ОСОБА_3, санаторій «Україна» безпідставно послався на заборону розголошення лікарської таємниці, тоді як надання доказів до суду в сенсі наведеної процесуальної норми не є розголошенням.

За таких обставин судова колегія дійшла висновку, що відповідач не довів факт відсутності інфекційного захворювання у ОСОБА_3, до якого був поселений позивач.

Можливість інфікування позивача за дві доби сумісного проживання від ОСОБА_3 підтверджується листом Управління охорони здоров'я Миколаївської обласної державної адміністрації від 6 квітня 2009 р. про те, що інкубаційний період грипу становить від 2 годин до 2 діб, інших гострих респіраторних захворювань – від 2 до 14 діб (а. с. 38).

Викладене свідчить про те, що адміністрація санаторію «Україна», порушуючи вимоги Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб», не вжила заходів щодо попередження розповсюдження інфекційних захворювань у санаторії та неправомірно поселила позивача ОСОБА_2, що прибув на санаторне оздоровлення, в кімнату до хворого на інфекційне захворювання ОСОБА_3, що спричинило інфікування позивача.

Унаслідок зазначених неправомірних дій відповідача та за вказаних обставин позивачу ОСОБА_2 було заподіяно моральну шкоду, що пов'язана з моральними стражданнями, викликаними погіршенням його стану здоров'я, втратою можливості отримати повною мірою санаторне лікування, необхідне йому за основним діагнозом.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 1167 ЦК України, моральну шкоду, завдану фізичній або юридичній особі неправомірними рішеннями, діями чи бездіяльністю, відшкодовує особа, яка її завдала.

Визначаючи розмір моральної шкоди, судова колегія враховує ступінь вини відповідача, глибину моральних страждань позивача, а також те, що санаторій надав медичну допомогу та провів необхідне лікування останнього від інфекційного захворювання, надання частково санаторного лікування, а також те, що путівка в санаторій позивачу надана безоплатно, і вважає достатнім для компенсації моральної шкоди 500 грн.

Стосовно доводів позивача про поселення його в кімнату площею 5 кв. м судова колегія вважає за необхідне погодитись з висновками суду про спростування такого наданою відповідачем копією плану другого поверху п'ятого корпусу, з якого видно, що кімната, де проживав позивач, має площу 11, 9 кв. м, що фактично відповідає нормам (а. с. 19).

У задоволенні вимог ОСОБА_2 про стягнення матеріальних збитків в розмірі вартості путівки суд обґрунтовано відмовив, оскільки цих витрат позивач не зазнав.

Враховуючи викладене, оскаржуване рішення суду в частині відмови в задоволенні моральної шкоди слід скасувати, ухваливши в цій частині нове рішення, яким висунуті вимоги задовольнити частково та стягнути на користь ОСОБА_2 з санаторію «Україна» 500 грн моральної шкоди. В іншій частині рішення слід залишити без змін.

Згідно з вимогами ст. 88 ЦПК України, судові витрати слід розподілити між сторонами, стягнувши з відповідача 8 грн 50 коп. судового збору на користь держави та 37 грн ІТЗ.

Керуючись ст. 303, 307, 309, 311 ЦПК України, судова колегія

В И Р І Ш И Л А:

Апеляційну скаргу ОСОБА_2 *задовольнити частково.*

Рішення Первомайського міськрайонного суду Миколаївської області від 5 червня 2009 р. в частині відмови в задоволенні позовних вимог про стягнення моральної шкоди *скасувати*, в цій частині ухвалити нове рішення.

Позовні вимоги ОСОБА_2 про стягнення моральної шкоди задовольнити частково.

Стягнути з Дочірнього підприємства «Санаторій Україна» ЗАТ лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця» на користь ОСОБА_2 500 грн (п'ятсот грн) моральної шкоди, на користь держави – 8 грн 50 коп. судового збору та 37 грн ІТЗ.

Вказане рішення в частині позовних вимог про стягнення матеріальної шкоди залишити без змін.

Рішення апеляційного суду може бути оскаржене безпосередньо до Верховного Суду України протягом двох місяців з дня його проголошення.

Головуючий

Судді